

I ÆRTESUPPE MELLEM SAMSO OG JYLLAND

Da jeg kom i havn mandag aften fra pinseturen og gik over på Oles båd og fortalte – i korte træk – om min hjemsejlad fra Mårup, sagde Ole, at den skulle jeg faktisk skrive ned, for den kan man lære noget af, tror jeg han sagde. – Og jo, det vil jeg faktisk gøre. Ole brugte ordet heroisk om mine dispositioner. Så stort et ord vil jeg nu ikke bruge, men jeg vil give ham ret i, at jeg i mangel af ret mange navigationsmuligheder, brugte hovedet på en rimelig fornuftig måde sammen med de få navigationsmidler, jeg havde. Og det er måske ret så lærerigt en gang imellem at få afprøvet de gammeldags metoder fra før GPS'en blev enhver sejlers ejendom og positionære sikkerhedsstation.

Turen over til Mårup pinselørdag var med yderst god sigt, men ikke meget vind. Aktivitetsudvalget havde dømt uhøjtidelig og valgfri afgangstidskapsejlad på distancen og tro mod mine principper tog jeg min passagetid ved startlinien. Kl. 11.11. Vinden kom og gik. Da den var mest væk, sejlede Torlei mig op og passerede med ca. 2,5 Knob. Hvordan kan man det? Inden længe var hans båd kun en hvid trekant nede ved Tunø, og jeg sad stadig og forsøgte at holde bare en smule vind i sejlene, ærgrede mig over, at jeg ikke havde trimmet riggen noget bedre og måtte krydse over mod Issehoved igen og igen. Efter fire ben, hvor jeg kun var avanceret 1½ sømil nedenfor Issehoved og kl. var 17.30 lod jeg kapsejlad være lige meget og satte motoren. Kl. 18.45 var jeg i Mårup. Torlei fortalte senere, at han også havde sat motoren på og endda, inden jeg gjorde. – Det var forklaringen på hans avancement!

Flemming og havnemesteren anviste hjælpsomt og med præcis tegngivning den til mig reserverede plads inderst i den nye havn, og jeg kom lige tidsnok til at få bøfferne på grillen og rødvinen åbnet.

Søndag var det nærmest storm. En lille en i hvert fald. Skidt med det, vi skulle jo ikke sejle. Og desuden havde jeg ondt i hovedet. Med i båden havde jeg fire flasker rødvin og to æsker julekonfekt til mine nu tidligere medarbejdere på Samsø, Alice og Pia. AF's julegaver, som jeg ikke havde haft tid til at tage over med inden jul, og så var tiden bare gået. Men nu var muligheden for at aflevere dem og så selvfølgelig også besøge de søde mennesker. Jeg ringede til Pia, da jeg lå og pjaskede ved Issehoved, og det blev med det samme til en middagsinvitation søndag nede hos Pia's mor og hendes (Pia's) mands far, der er gift med hinanden og bor i en lejlighed over hestestalden på Brattingsborg Slot. Så søndagsmiddagen var i særdeles hyggeligt selskab med dem allesammen og det rene slik: Lammekølle, nye samsøkartofler og –asparges og jordbær med fløde til dessert!

Mandag, 2. pinsedag var lige så vindstille som dagen før var fuld af vind. Og så var det tåget. Varm, fugtig luft, der var indhyllet i en grå masse, og vi kunne være i en havn på hvilket som helst kontinent på jordkloden. Intet i omgivelserne kunne med sikkerhed afgøre, at vi befandt os i Mårup på Samsø. Kl. 10.15 lettede tågen en anelse. Jeg antog, at om mindre end en halv time ville solen have brændt tågen af, og jeg besluttede at stå ud for motor, da jeg kunne se et klart omrids af Asmindør Hage.

Klar sigt var det nu ikke, så jeg besluttede at sejle tæt ind mod Nordby Bakker langs med 8 meter kurven. Det gik fint nok, også selv om tågen samlede sig bag mig, og Asmindør Hage forsvandt. Jeg holdt øje med bårerne i bakkerne og kunne på den måde regne ud, hvor jeg var. Min plan var at gå op til Issehoved og så forsøge at finde nordafmærkningen, som jeg så kunne sætte en kurs mod Århus fra. Jeg havde ikke den håndfrie GPS med. Min navigationsmidler var: Et søkort, en

kurslineal, et ekkolod og så en rimelige sikker formodning om, at jeg sejler 5 knob i timen for motor ved 1900 omdrejninger i stille vejr.

Nordby bakker kom og gik, sigtet forsvandt fuldstændigt ind imellem, og jeg cirklede rundt en halv times tid stadig i et håb om, at solen ville brænde tågen af. Jeg blev klar over, at jeg aldrig ville kunne finde nordafmærkningen, og at kursen i øvrigt var for risikabel, fordi jeg ikke ville vide, hvornår jeg kom ud i Mols liniens og alle de andre store fartøjers trafikrute. Min næste plan var så at gå direkte vest, når jeg havde Issehoved tværs. På et eller andet tidspunkt ville jeg så ramme Jylland, og hvis jeg havde heldet med mig også komme syd for Mejl Flak. Jeg ville også undgå at komme ud i trafikruten og vurderede, at det ikke ville være sandsynligt, at der ville komme større nord-syd eller syd-nordgående skibe i farvandet mellem Tunø og Jylland på en 2. pinsedag. Jeg var heldig, for ligesom jeg har Issehoved tværs, forsvinder det i tågen, og jeg ser det ikke igen. Jeg sætter selvstyrreren på 280 grader og koncentrerer mig om at holde skarpt udkig. Vil ramme nordafmærkningen ved Norsminde Flak efter ca. 3 timer så. De næste fire timer ser jeg intet land overhovedet. En enkelt gang tror jeg nok, at jeg så en større motorbåd. Men man kan både se absolut ingenting og alting i tåge. Ligesom man tror, man ser et eller andet, er det bare helt væk igen, og på et tidspunkt, når man stirrer længe nok, ser man stjerner. Små lysende prikker, der kommer og går. Jeg holdt hele tiden øje med ekkoloddet og forsøgte at tjekke på søkortet, hvor jeg mon kunne være henne. En grund må jeg have været i kanten af, for ned på 3,2 meter måler loddet på et tidspunkt. Jeg går hurtigt nordover og en mulig grundstødning afværgeres. Nogle få gange mener jeg at se noget tåget land, men sikker blev jeg aldrig. Loddet holder sig mellem 5 meter og 2,8 meter i længere tid, og jeg vælger at tro på, at jeg nu er så tæt ved en kyst, at jeg er tæt på 4 meter kurven. Jeg beslutter mig for at navigere efter loddet og holder det mellem 2,8 meter og 4.7 meter på en nordlig kurs. Sejler på den måde en god halv times tid. Det er ingen horisont, kun hvidgrå ærtesuppe hele kompasset rundt. Ind imellem kommer solen frem, men den brænder ikke tågen af. Luftfugtigheden er simpelthen for høj.

Det bliver lummert, og tordenfluer sidder i hundredvis på storsejlet og varsler tordenvejr. Jeg prøver at gøre mig klart, hvad jeg vil gøre, hvis der kommer en tordenbyge. Sejlene er jo ikke oppe, men jeg sejler formentligt ganske tæt langs en kyst mod vest. Jeg vælger at vil gå direkte øst, hvis bygen kommer.

Ud af ingenting dukker der så 5 stænger eller master op. Det er umuligt at vurdere højden eller afstanden, når man ikke har nogen horisont at måle op imod. Min første tanker er, at det er stort sejlskib, men så kommer jeg til at se på loddet. 3,5 meter. Så det er det nok ikke. Jeg stopper motoren og glider langsomt op i mod dem. Det er 5 bundgarnspæle. Mit store held!!! Jeg har brug for at hvile mig, få tisset af og få noget at spise. Og så vil jeg jo også kunne lægge mig fast ved en af pælene og ride en evt. tordenbyge af. Kl. er 15.30 og pælene er de første ikke æteriske stoffer jeg har set udenbords i mere end fire timer. Jeg får slået en fortøjning om den yderste pæl, får slukket motoren, og tænker lige mit held igennem et par gange. Hvor jeg lige er, ved jeg ikke. Jeg tror ved Jylland, men hvis jeg har fejlnavigeret, kunne det jo også være Tunø! Skidt pyt. Jeg er uden for trafikruter, grunde og andre farligheder. Werner havde været efter mig om lørdagen, fordi jeg ikke havde ringet og givet besked om, at jeg bare lå og pjaskede rundt ved Issehoved hele eftermiddagen. ”Når I sejler alene, bekymrer vi os jo om jer, når I ikke er kommet!” – Jeg gav ham ret og fik Lene Laulunds mobilnummer lagt ind i kontaktlisten på mobilen. Jeg kan regne ud, at de fleste af de andre nu må være næsten hjemme i havn. De har GPS'er og er sikkert gået den lige vej fra kukkeren ved Tunø. Werner skal ikke bekymre sig en gang mere, og jeg ringer til Lene og beder hende give

Werner besked om, at jeg tager et hvil ved en bundgarnspæl et eller andet sted. Lene og Flemming er næsten hjemme, men sejler stadig uden horisont.

Efter en god (og jeg mener god!) halv times tid letter tågen en anelse, og jeg kan se land. Kysten er under 200 meter fra båden. En mand går ude i vandet med sin hund mindre end 100 meter fra mig! Jeg har 2,8 meter vand under båden, og det er nok til mig. En gøg kukker. Har de gøge på Tunø? Det ved jeg ikke, kun at der er fuglekonger og teister. Sigtet bliver en smule bedre, og jeg tager kikkerten frem. Inde på det disede land står en bil. Så er det ikke Tunø, for der er der ingen biler. Så må det jo være Jylland! Der er kommet lidt vind fra NØ, men tågen blæser af op imod nord. Jeg får landkending nu: Hesbjerg grund lige nord for Norsminde og mindre end en halv sømil nordligere, end jeg havde lagt kursen efter. Jeg kan konstatere, at jeg er gået pænt syd om Mejl Flak og lige nord om Norsminde Flak. Ingen af afmærkningerne fik jeg nogen sinde øje på! Efter endnu engang at have prist mit held, men også konstateret, at jeg havde disponeret rigtigt, beslutter jeg - nu nogenlunde udhvilet og temmelig lettet - mig for at sejle kystnært de sidste 7-8 sømil hjem med moderat sigt. Temperaturen er faldet betragteligt, og der er ingen fare for torden.

Fin anduvning og fast på pladsen kl. 17.45. Sol og sommervarme i havnen. Lene og Flemming var der stadig og roste mig for mine dispositioner. De havde mødt muren – dvs. stenene ved containerhavnen - fem meter før påsejling og med GPS'en tændt. Werner? Et større fragtskib måtte vige for ham ude i trafikruten. Det stod der sgu lige pludselig sagde han!

